

[Erik Kragh.]

Ganske vist er faren foreløbig drevet over, men man kan roligt regne med, at spørgsmålet om amerikanske troppereduktioner også i fremtiden vil blive taget op i det amerikanske senat.

Som motivering for det foreliggende forslag om forsvarrets organisation anføres bl. a. afspændingen mellem vest og øst, ja, hr. Kjeld Olesen talte på socialdemokratiets årsmøde i september endog om de efterhånden meget tydelige afspændingstendenser.

For at undgå misforståelse må jeg understrege, at det konservative folkeparti som alle andre naturligvis ønsker afspænding, ønsker, at konfrontationen må blive afløst af forhandlinger; det er da klart, at et land med Danmarks beliggenhed må være særlig interesseret i afspændingen.

Det er imidlertid nødvendigt ikke at henfalde til ønsketænkning, men bygge på de politiske og militære kendsgerninger, når vi skal drøfte vort forsvar. Til dato har afspændingen givet sig udtryk på de områder, hvor supermagterne har fælles interesser, som prøvestopaftalen, ikke-spredningsaftalen og de såkaldte SALT-forhandlinger.

Om traktaterne mellem Vesttyskland og Sovjetunionen og Polen, som der jo er grund til at glæde sig over, vil føre til mere, end hvad de foreløbig betyder, må tiden vise. Foreløbig betyder de ensidig opfyldelse af russisk politiks mål, nemlig anerkendelse af bestående grænser og status, quo i Østeuropa uden nogen som helst indrømmelser fra russisk side. Dette er ikke kold krigs mentalitet, men kendsgerningerne i afspændingen, som enhver kan overbevise sig om ved at følge den internationale udvikling og den internationale debat. Desuden er der tale om en noget forbedret atmosfære og udvidede økonomiske forbindelser mellem vest og øst.

Herudover synes afspændingen at være af begrænset karakter. De politiske modsætningsforhold i verden består uændret. Man behøver blot at tænke på Mellemøsten, hvor Sovjetunionen søger at gøre hele dette område russisk domineret med alle de farer, dette indebærer bl. a. for NATOs sydflanke.

Til alt dette kommer den omfattende russiske oprustning, der er sat i gang siden Khrustjovs fald. Den omfatter både de strategiske kernevåben og de konventionelle

hær-, flåde- og luftstyrker. De russiske militære budgetter er i årene 1965-1969 steget med 5 à 6 pct. om året, medens NATO-landenes tilsvarende budgetter har været nedadgående. Alene antallet af russiske strategiske raketter er i de sidste 4 år øget fra 300 til 1.400. Den forcerede russiske flådeoprustning fortsætter. Russiske flådestyrker opererer ikke alene i Atlanterhavet, men i Middelhavet med basemuligheder i de arabiske lande, i Den persiske Havbugt, Det indiske Ocean og Det karibiske Hav. I Østersøområdet er de russiske styrker blevet væsentlig forstærket bl. a. ved moderne landgangsmateriel og marinetropper til landsætning på åben kyst.

Med andre ord: et billede af en politisk og militært dynamisk Sovjetunion, der tålmodigt og forsigtigt, men vedholdende og støttet til et stadig voksende militært potentiel, søger at øge sin politiske indflydelse alle steder, hvor mulighederne er til stede uden direkte konfrontation med USA.

Så længe NATO eksisterer og har den nødvendige militære styrke, er der intet at frygte, hverken åben militær aggression, politisk pression eller anden form for krybende aggression i det såkaldte grå niveau. Der kommer intet militært angreb eller politisk pressionsforsøg, så længe der er styrker, der kan slå igen, altså så længe der ingen svage punkter er.

Det, der er grund til at frygte, er, at befolkningen skal glemme grundlaget for vor sikkerhed og den tryghed, vi lever i, altså glemme, at det er NATO og NATO-forsvaret, denne sikkerhed og tryghed hviler på, og at befolkningen efterhånden skal tro, man kan negligere forsvaret.

Det er altså på denne baggrund, at socialdemokratiet har fundet det hensigtsmæssigt at fremsætte et forslag, der betyder en afgørende svækkelse af forsvaret ikke alene i det danske område, men i hele området om den vestlige del af Østersøen.

Forinden jeg går over til at omtale visse principielle punkter i det socialdemokratiske forslag, vil jeg gerne først definere forsvarrets opgave.

Sikkerhedspolitikken omfatter som bekendt to områder: for det første den del af udenrigspolitikken, der i den foreliggende situation skal give landet en placering, således at størst mulig sikkerhed opnås, og for